

Miért fújnak az EU-ban Orbánra?

2023 június 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar kormányf? nemcsak er?t mutat, hanem tükröt is a megalkuvóknak

Ez az írás tulajdonképpen egy cikksorozat harmadik részének is tekinthet. Mindegyik rész Orbán Viktor politikai sikerének titkait vizsgálja, különösen abból az aspektusból, hogy a politikai ellenfeleit mindez hogyan érinti, elsősorban Magyarországon. Most viszont nézzük meg, miért kapnak tőle idegrángást az Európai Unió nagyszínpadán politizáló kiválóságok...

Először azonban gyorsan ismételjük át az eddigieket. Még 2021 júniusában jelent meg az első ilyen írásom Miért gyűlölik ennyire Orbánt a „libsevikek” címmel a PestiSrácok.hu-n. Ebben első sorban azt elemeztem, hogy a miniszterelnök hogyan húzta keresztül a globalista hálózat számításait. Soros-ösztöndíjasként egyértelműen libsevizernek szánták, akinek – az akkori tervek szerint – a maoistákból liberálissá vedlett, egyszer majd kiöregedő SZDSZ-es reptiliának helyét kellett volna a megfelelő pillanatban átvennie Magyarország helytartójaként. Ehelyett azonban nemzeti szuverenista lett, nemcsak „átállt”, de az SZDSZ ifjúsági szervezetének szánt Fideszbe is önálló, ütőképese pártot csinált, és az egészet, a politikai know-how-val együtt, „átvitte” a jobboldalra. Ráadásul mindezt az orruk előtt csinálta! És nem tudták megakadályozni.

Tavaly augusztusban, szintén a Pesti Srácokon, az „Orbán... és a többiek” című írásban pedig első sorban a személyes politikusi képességekről, kvalitásokról esett szó. Amelyekkel Orbán Viktor vitathatatlanul rendelkezik, a hazai ellenzékben politizáló percmemberké pedig jól láthatóan nem. Ha kedveli valaki Orbánt, ha nem, ezeknek a kvalitásoknak és a belőlük fakadó politikai sikereknek a belátása, elismerése, megértése a minimális feltétele lenne annak, hogy képesek legyenek vele szemben életképes alternatívát állítani, ad absurdum legyőzni.

Erre a fajta higgadt elemzésre a baloldal láthatóan továbbra sem képes. Sem a politikusaik, sem az újságíróik, megmondóembereik és egyéb holdudvaruk. Ennek legkiválóbb bizonyítéka volt, amikor a cikket Puzsér és Farkas Attila Márton egyik performanszában elemezte, és arra jutottak, hogy utoljára Rákosit éltették ennyire a magyar sajtóban. Egy ilyen óriási kinyilatkoztatás után persze jól megveregetik egymás vállát, hogy „na öcsém, most aztán jól megmondtuk!”, az ajkaikon csüngő szekta nagy tapsvihara közepette... Orbán Viktor pedig megissza sokadik kávéját. Az önnön mély frusztrációit gyerekkora óta ordibálással kompenzáló, ugyanabban az egysíkú (ál-)értelmiségi szerepben pózoló Puzsérnál persze nincs mit csodálkozni ezen, a valódi intellektussal rendelkező FAM-tól azonban az ember talán többet várna.

De tulajdonképpen miért is várnánk többet bárkitől itthon, ha a nagy és csodálatos Európában is ugyanez a helyzet: csak a frusztráció és a pitiáner kicsinyesség dolgozik a politikai szereplőkben, így újra és újra önmaguk csapdájába esnek.

A habzó szájú, minden kontrollját és józan esztét rég elvesztett Guy Verhofstadt ugyan a nyugdíjba vonulás kacskaringós útját járja (lineárisan nyilván képtelen háttérbe húzódni, lenyugodni), de már itt van az utódja, a még gyengébb intellektuális képességű, ezért aztán persze még inkább túlkompenzáló, már nem csak pár hetente egy parlamenti felszólalásban, de napi öt Twitter-posztban is Magyarországot („Orbán Magyarországot”) ekéző Daniel Freund. És persze az Európai Parlament összes többi neomarxista félbolondja, Judith Sargentini, Sophie in 't Velden át Gwendoline Delbos-Corfieldig, mind-mind ugyanez a kategória. A bizottság sem sokban különbözik; ha megnézzük például az ülések közben békésen kötögető, svéd szociáldemokrata belügyi biztos Ylva Johanssont...

De az a szomorú, hogy sajnos a jobboldalon sem jobb a helyzet. Legalábbis a hagyományos, ún. „méréselt” jobboldalon, a jobbközépen nem. Persze, a nemzeti szuverenista jobboldalon van számos értelmes ember, még az EP-ben is; a spanyol Jorgé Buxade (Vox), a belga Gerolf Annemans (VB – flamand nemzetiek), a lengyel Ryszard Legutko (PiS)..., de még jobboldalinak sem feltétlenül kell ehhez lenni: a baloldali ír I4C („Függetlenek a változásért”) képviselőjében Clare Daly és Mick Wallace is abszolút épelméjűek, és így is nézik a világot.

Amit azonban érdemes egy kicsit alaposabban megvizsgálni, hogy az (elvileg) jobbközéphez tartozó európai politikusok – akár képviselők, akár kormányzati tisztségviselők – közül miért fújnak ilyen sokan Orbánra. Ha a rövid választ keressük, akkor azt egy angol mondásban találjuk meg: „They hate us cause they ain't us”. Szó szerinti fordításban: „Gyűlölnék minket, mert ők nem mi”. Vagyis: szeretnének olyanok lenni, amilyenek mi vagyunk, de képtelenek rá, ezért gyűlölnék. A gyűlölet oka tehát a végtelen irigység.

És hogy ez mennyire stimmel, azt pontosan bizonyítja a jelenség, amiről Sziijártó Péter is rendszeresen szokott mesélni: amikor a külpolitikai tanácskozásokon egyrészt harcosan kiáll a magyar érdekek mellett, másrészt nyíltan és hangosan ellenzi a különböző elmebajokat (anno a migrációval, most épp a háborúval kapcsolatban), olyankor kapja az sms-eket az asztalnál ülő jónéhány külföldi kollégától, hogy „ez az, jól nyomod, csak így tovább”..., de ők maguk végig síri csendben maradnak. (Jobb esetben az ülés után is; rosszabb esetben kilépnek az ajtón, és a sajtónak nyilatkozva elítélik Magyarországot.) És amikor megkérdézi tőlük, hogy miért csak az asztal

alatt, a telefonjukba pötyörészve ilyen bátrak, mindig az a válasz, hogy hát tudod, a koalíciós kormány törekeny, ha valami rosszat mondok, kiléphet valamelyik liberális vagy zöld vagy mittudoménmilyen pártocská... meg hát tudod, a sajtó is milyen, nem lehet csak úgy, bármit mondani, kiszervek, tönkretesznek, ha valami helytelent mondok...

Tele van Európa ilyen gyáva, gerinctelen, színtelen-szagtalan politikusokkal. A jobboldal is. Sőt, mintha sajnos ott lenne a legtöbb ilyen. Mert a baloldali politikusok – akár az elmebeteg, akár a simán csak gonosz fajtából – legalább önazonosak, és valóban komolyan gondolják azokat az – akár rütl, akár simán csak kártékony – elképzeléseket, amiket képviselnek, amiket megvalósítani igyekeznek. Persze, nekik könnyű bátornak lenni, a teljes médiával, a globalista üzleti elittel a hátuk mögött. Akár szinte ideológiai lelkesedéssel állnak a baloldalon, akár azért, mert megvásárolták őket.

A jobboldali politikusok nyilván elsősorban az utóbbi esetben állnak azok mellé a politikai eszmék és cselekvések mellé, amelyek eredendően távol állnak a pártjaiktól, politikai elveiktől. A pénz valóban az egyik leggyakoribb, legfontosabb motiváció. De nem kizárólag azért gyölik Orbán Viktort, mert valaki fizeti őket azért, hogy gyöljék. Hanem mert gyengék, jellemtelenek, kisstílusúak, békák. És ez valahol mélyen nagyon zavarja őket. Hogy ők nem lehetnek olyanok, mint Orbán. Mert valójában ők is szeretnék odaállni, bevállalni, kimondani. Konfrontálódni, harcolni és győzni. Alfahímnek lenni. De ők nagyon nem alfák. És nem hogy békák, hanem kappák, mők, pszik... direkt nem az ómegát, a legutolsó betűt írom, mert az legalább egy karakter. (Meg egy zenekar.)

És az egy dolog, hogy ők puhány, simulékony megalkuvók, ami mindig emészti az embert belülről. De erre a tényre még folyton emlékezteti is őket az, ahogy nap mint nap látják maguk mellett az alfahímet. Aki nem hódol be, akit nem tudnak megvenni a „nagyok”, de aki ugyanakkor mégis képes az ő pályájukon játszani. És ott legyőzni őket.

A hagyományos jobbközép pártok valaha valóban jobboldali, nemzeti, konzervatív, keresztény (hitbéli és politikai keresztény!) értékeket képviseltek. Margaret Thatcher, Helmut Kohl, Valéry Giscard d'Estaing... A mai jobbközép pártok színeiben viszont jellemetlen percemberek politizálnak. És mindannyian belekényelmesedtek nemcsak a fizetéseikbe (9000 euró az EP-képviselőnek, 28 000 a EU-biztosoknak), hanem a status quóba is. Abba, hogy mindig a baloldal tematizál, irányít, a jobboldal pedig alkalmazkodik, megalkuszik. Ezért cserébe jutnak nekik pozíciók. És ha kell, mértékben átveszik a baloldal narratíváit, akkor valamilyen vegyes-szívárványos felállásban még akár a kormányrúdhöz is kerülhetnek. Még akár kormányfő is lehet valakiből látszat-jobboldaliként (Ulf Kristersson, Svédország) vagy akkor, ha nemzeti szuverenista elképzeléseit beáldozza a pragmatizmus oltárán, azért, hogy a GDP kb. 150 százalékát kitevő államadósság mellett le ne kapcsolják az országát a brüsszeliták a lélegeztetőgépről (Giorgia Meloni, Olaszország). Vagy ha vezető kormányzati pozíció nem is jut, de a szívárványos (meg szíriai helyett most épp ukrán) zászlókkal díszített, elegáns nemzetközi szalonokba beengedik a globalisták a kellően szervilis jobboldalikat is.

És akkor jön ez a gumicsizmás mucsáról, valami Magyarország nevű porfészekből, és nemcsak felrajzolja azt a térképre, nemcsak erőt mutat, hanem tükröt is: megmutatja nemcsak maguknak a megalkuvóknak, de az egész világnak is, hogy mennyire gyengék. Hát persze, hogy fújnak rá.

Jeszenszky ZSolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
